

Sygn. akt IV U 630/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2017 r. w Olsztynie

sprawy E. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania E. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 25 października 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje E. P. zasiłek chorobowy od podstawy wymiaru 8.068,12 (osiem tysięcy sześćdziesiąt osiem 12/100) złotych.

Sygn. akt IV U 630/16

UZASADNIENIE

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 25 października 2016 roku nr (...) przyznano E. P. zasiłek chorobowy od podstawy wymiaru wynoszącej 2.334,00 złotych.

W uzasadnieniu decyzji powołano przepisy art. 48a oraz art. 52 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 60 poz. 636 z późn. zm.), wskazując, iż w przypadku osoby objętej ubezpieczeniem chorobowym, podlegającej temu ubezpieczeniu przez okres krótszy, niż 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, dla której podstawę wymiaru składek stanowi kwota zadeklarowana, a podstawę wymiaru zasiłku stanowi kwota obliczona na podstawie art. 48a.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła E. P., wskazując, iż z uwagi na fakt powstania niezdolności do pracy przed upływem trzech miesięcy od czasu pobierania innego zasiłku, nowa podstawa zasiłku nie powinna być określana, a zastosowanie znajduje art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 60 poz. 636 z późn. zm.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. podtrzymał stanowisko wyrażone w decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. P. podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 01 października 2014 roku. W okresie od 18 maja 2015 roku do 15 maja 2016 roku wymieniona przebywała na zasiłku macierzyńskim, liczonym od podstawy wymiaru 8.068,12 złotych.

(bezsporne; pismo ZUS- k. 31)

Decyzją z dnia 05 lipca 2016 roku nr (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. uznał, iż Odwołująca nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 16 maja 2016 roku do dnia 31 maja 2016 roku.

(d: decyzja- k. 30)

Od dnia 01 czerwca 2016 roku E. P. ponownie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Od dnia 01 sierpnia 2016 roku powstała niezdolność ubezpieczonej do pracy.

(bezsporne; akta ZUS)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie E. P., jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie spół koncentrował się wokół tego, czy wobec przerwania okresu podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w dniach od 16 maja 2016 roku do 31 maja 2016 roku, podstawę wymiaru zasiłku należało obliczyć ponownie zgodnie z art. 48 ust. 1 w zw. z art. 48a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 60 poz. 636 z późn. zm.), czy też należało odstąpić od ponownego obliczania, stosując art. 43 w zw. z art. 48 ust. 2 cytowanej ustawy.

Zgodnie z treścią art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 60 poz. 636 z późn. zm.) podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stanowi przeciętny miesięczny przychód za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, natomiast art. 48a reguluje sytuację ubezpieczonego, dla którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe stanowi zadeklarowana kwota, podlegającego ubezpieczeniu chorobowemu przez okres krótszy niż okres, o którym mowa w art. 48 ust. 1 i wskazuje na zasady obliczania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Z kolei według art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 60 poz. 636 z późn. zm.), przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 ust. 2-4, art. 38 ust. 1, art. 42, art. 43 i art. 46, z zastrzeżeniem art. 48a-50. Zgodnie natomiast z treścią art. 43 cytowanej ustawy podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Zgodnie natomiast z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2016 roku (II UK 478/15, Legalis 1555655), „zasada wyrażona w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 372 ze zm.) doznaje wyjątku w wypadku nieustalania na nowo podstawy wymiaru świadczenia przewidzianym w art. 43, jeżeli między okresami pobierania zasiłków (zarówno tego samego, jak i innego rodzaju) nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż

trzy miesiące kalendarzowe (art. 48 ust. 2 ustawy). Rozstrzygając relację między art. 49 ust. 1 i art. 43 ustawy, należy stwierdzić, że art. 49 ust. 1 stosuje się wtedy, gdy oblicza się podstawę wymiaru zasiłku, natomiast art. 43 ustawy w okolicznościach, w których podstawy wymiaru świadczenia nie oblicza się. Ustawodawca przewidział, że ze względu na kontynuację świadczeń możliwe jest wykorzystanie podstawy ich wymiaru obliczonej na potrzeby uprzednio nabytego świadczenia”. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał także, iż „Jedynym kryterium wskazanym w art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych jest nieistnienie przerwy między okresami pobierania zasiłków - zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju - albo wystąpienie przerwy nie dłuższej niż trzy miesiące kalendarzowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005 r., I UK 372/04, OSNP 2005 nr 21, poz. 343). Uwzględniając, że przepis ten nie odnosi się do spornej w niniejszej sprawie ciągłości ubezpieczenia, należy przyjąć, że przerwa w ubezpieczeniu chorobowym spowodowana pobieraniem zasiłku macierzyńskiego nie miała znaczenia w okolicznościach przerwania na krótko utrzymywania się warunków zachowania prawa do zasiłku macierzyńskiego. Przystąpienie ubezpieczonej do ubezpieczenia nawet w pierwszym możliwym dniu, tj. od 29 marca 2014 r., nie zmieniłoby tego, że w stanie faktycznym sprawy znajduje zastosowanie art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych, ponieważ przerwa między pobieraniem zasiłków w związku z urodzeniem pierwszego i drugiego dziecka nie przekroczyła trzech miesięcy kalendarzowych. Skoro więc zarzut naruszenia art. 49 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych przez jego zastosowanie jest uzasadniony, zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy”.

Przenosząc powyższe stanowisko na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż jakkolwiek wskazane wyżej orzeczenie Sądu Najwyższego dotyczy zastosowania art. 49 ust. 1 cytowanej ustawy (w przypadku okresu ubezpieczenia chorobowego krótszego, niż miesiąc), to jednak w ocenie Sądu Rejonowego, rozważania te zachowują swoją aktualność w odniesieniu do Odwołującej, która po krótkiej przerwie, podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu krócej niż 12 miesięcy (art. 48a). Skoro zatem art. 43 nie odnosi się do ciągłości ubezpieczenia (która została przerwana u E. P. na okres 2 tygodni), a jedynym warunkiem jest nieistnienie przerwy między zasiłkami tego samego, bądź różnego rodzaju, lub istnienie przerwy krótszej, niż trzy miesiące, należy przyjąć, iż w sytuacji Odwołującej winien zostać zastosowany art. 43 w zw. z art. 48 ust 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 60 poz. 636 z późn. zm.). E. P. pobierała bowiem zasiłek macierzyński do dnia 17 maja 2015 roku (do którego prawo nabyła przed zmianami przepisów), natomiast od 01 sierpnia 2016 roku nabyła prawo do zasiłku chorobowego. Jakkolwiek były to zasiłki różnego rodzaju, to przerwa między ich pobieraniem, nie przekroczyła 3 miesięcy kalendarzowych, a jak wyżej wskazano, przerwa w ciągłości ubezpieczenia pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W konsekwencji Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru 8.068,12 złotych.

SSR Monika Wawro